

H A R O L D R O B B I N S

**TYCOON:
MEDIARUHTINAS**

 SAGA
EGMONT

Harold Robbins

Tycoon
Mediaruhtinas

SAGA Egmont

Tycoon: mediaruhtinas

Translated by Heikki Karjalainen

Original title: *Tycoon*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1997, 2021 Harold Robbins and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726620061

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Tämän kirjan kaikki nimet, henkilöhahmot, paikat ja tapahtumat ovat joko kirjailijan mielikuvituksen tuotetta tai niitä on käytetty kuvitteellisesti. On pelkkää sattumaa jos ne muistuttavat todellisia tapahtumia, paikkoja tai henkilöitä, eläviä tai kuolleita.

Melkein kaikkia mahdollisia kirjainyhdistelmiä on käytetty radiotai televisioasemien tunnuksina. Tässä kaunokirjallisessa teoksessa mainittujen asemien tunnuksilla ei - kuten ei myöskään televisioyhtiöiden nimien lyhenteillä - missään tapauksessa viitata mihinkään todelliseen asemaan tai yhtiöön. Kaikki tässä tarinassa mainitut asemat ja yhtiöt ovat kuvitteellisia tai niitä on käytetty kuvitteellisessa mielessä, vaikka joku kirjainyhdistelmä sattumalta löytyisikin jonkin todellisen aseman tai yhtiön nimestä.

*Vaimolleni Jannille,
rakkaudella ja ilolla*

1

Jack Learia ei voinut todella ymmärtää jos ei tiennyt, että hän oli Johann Lehrerin pojanpoika, Erich Learin poika ja että hänen vaimonsa Kimberly Bayard Wolcott Lear oli Amerikan kaunein nainen.

Myöhään illalla keskiviikkona 19. elokuuta 1931 Kimberly istui pukeutumispöydän ääressä heidän huoneessaan hotelli Ambassadorissa ja harjasi tummanruskeita hiuksiaan. Aiemmin illallisella - Jackin isoisän, isän, veljen ja kälyn kanssa - hiukset oli kiharrettu korvien taakse korostamaan timanttikorvakoruja, mutta nyt hän harjasi niitä suoriksi ja kiiltäviksi, sellaisiksi kuin Jack niistä piti. Hän ei ollut vielä pyyhkinyt pois ehostustaan. Huolellisesti nypityt kulmakarvat olivat tummat ja piirtyivät selvästi ihoa vasten, mutta hän oli vielä korostanut niitä kulmakynällä. Silmäripset oli tummennettu voimakkaasti maskaralla, poskipäitä oli korostettu punalla ja huolellisesti levitetty huulipuna teki huulista uhkean dramaattiset. Hiusharja oli hänen oikeassa kädessään ja vasemmassa hänellä oli Herbert Tareyton -savuke meripihkaimukkeessa.

Yllään hänellä oli vaaleanpunainen krepattu silkkiteddy.

"Enkö minä muka varoittanut sinua etukäteen?" Jack kysyi.

Kimberly naurahti ja kohautti harteitaan.

He olivat olleet naimisissa kaksi kuukautta. Kutsusta huolimatta kukaan Jackin perheestä ei ollut tullut Bostoniin häihin. Jack ja Kimberly olivat tulleet Los

Angelesiin tapaamaan Leareita - tai oikeastaan asettamaan heidät tapahtuneen tosiasian eteen.

"Minähän sanoin, että isoisä pitäisi sinusta, vaikka hänestä onkin outoa, tai ehkä huvittavaa, että minä olen mennyt naimisiin *shiksan* kanssa."

"Sinä sanoit myös, ettei isäsi pitäisi minusta, eikä hän yrittänyt edes peitellä sitä."

"Jos äiti olisi elossa, hän saisi kyllä isän pään kääntymään. Ei isällä oikeastaan ole mitään sinua vastaan, sinä et vain sovi niihin suunnitelmiin, joita hänellä on minun varalleni. Isä on tottunut saamaan tahtonsa läpi."

"Minä huomasin myös, etteivät isäsi ja veljesi ole kovinkaan läheisiä", sanoi Kimberly.

"Isä ei hyväksy Robertin uranvalintaa. Hänen mielestään koko elokuva-ala voi olla pelkkä ohimenevä muotioikku. Robert on *leichtgewichtler*, niin kuin isä sanoo. Kevytsarjalainen. Satun kuitenkin tietämään, että hän on sijoittanut rahaa Robertin yritykseen, vaikka puhuukin tuolla tavoin."

"Kunhan isäsi saa tietää, mille alalle sinä aiot!"

"Hän saa sellaisen kohtauksen, että suusta tulee vaahtoa."

Jack otti käteensä Black Label -pullon - oikeaa ainetta, "laivatavaraa", niin kuin sanottiin - ja täytti heidän molempien lasit. Jääpaloja hän otti hopeisesta kulhosta niin ikään hopeisilla pihdeillä.

Jack Lear ei missään tapauksessa ollut Amerikan komein nuori mies. Hänellä oli avoimet kasvot ja hän katsoi ihmisiä suoraan silmiin. Hänen paksut huulensa kaartuivat herkästi vilpittömään hymyyn. Vaikka hän oli vasta 25-vuotias, mustat hiukset alkoivat jo harveta otsalta ja hän kampasi ne eteenpäin peittääkseen ohimolahdekkeiden alut. Hän ei vaivautunut käyttämään

imuketta ja piti Camel-savuketta kahden sormen välissä vetäessään savua syvälle keuhkoihin.

”En tosiaankaan usko, että voisin asua Kaliforniassa”, Kimberly mumisi. ”Täällä on niin autiota ja karua. Siellä täällä jonkun mogulien pramea palatsi.”

”Ei sinun tarvitse asua Kaliforniassa”, sanoi Jack. ”Sitä ei tarvitse edes miettiä. Me emme kuulu tänne.”

”Sinä kasvoit täällä.”

”Niin, mutta kukaan ei oikeasti kuulu tänne.”

”Me emme ainakaan halua olla missään tekemisissä sellaisten ihmisten kanssa”, Kimberly sanoi virnistäen.

Jack tunsi puhdasta mielihyvää tuijottaessaan vaimoaan. Kimberlyn ajatukset juoksivat ainutlaatuisella tavalla samaa rataa kuin hänen omansa. Hän olisi voinut arvata etukäteen, mitä Kimberly aikoi sanoa.

Kimberly ravisti teddyn harteiltaan, veti sen nilkkoihinsa ja astui siitä ulos. Sukkia, niitä kannattelevia liivejä sekä kenkiä lukuun ottamatta hän oli nyt alaston. Jack veti hänet vierelleen vuoteelle ja alkoi hyväillä hänen rintojaan. Jack rakasti hänen rintojaan. Ne olivat pienet ja kiinteät, ja nännit ruskehtavat. Jack painoi päätään ja alkoi imeä vasenta nänniä.

”Naidaan pian, mutta puhutaan ensin”, Kimberly sanoi. ”Isäsi on yhä siinä käsityksessä, että me aiomme asettua Los Angelesiin. Sinä et oikaissut häntä edes silloin, kun hän alkoi puhua siitä, mistä sinun kannattaisi ostaa talo. Sinä et kertonut sitäkään, ettet aio mennä hänelle töihin.”

”Voitko sinä kuvitella minua sillä alalla? Vaikka yhtiö hajottaisi kuinka hienoja laivoja, isä on silti pelkkä romukauppias - niin kuin isoisä aina joskus muistuttaa. Minä en voi edes kuvitella itseäni siinä ammatissa, Kimberly.”

”Niin, mehän olemme puhuneet tästä aikaisemminkin. Kyse ei ole vain siitä, että se ala ei ole sinua varten, vaan myös siitä, että isäsi pääsisi määräämään sinua. Niin kuin sinä sanoit jo etukäteen, sinun isäsi on karkea ja, ja ...”

”Säälimätön.”

”Niin no, en olisi halunnut käyttää tuollaista sanaa sinun isästäsi. Mutta sinä et saa mennä hänelle töihin, Jack. Sinä olet liian hyvä mies hänen käskyläisekseen. Sitä paitsi sinä olet liian intellektuelli ryhtyäksesi -romukauppiaksi, niin kuin itse sanoit. Sinun täytyy saada käyttää luovuuttasi.”

Kimberlyn sanat eivät hämmästyttäneet tai vaivanneet Jackia. Hän oli omasta mielestäänkin intellektuelli. Hänen isänsä ja veljensä olivat älykkäitä - älykkäitä ja määrätietoisia - mutta heillä ei ollut suurten ajattelijoiden taipumusta tutkia asioita eri näkökulmista. Ehkä Jack oli perinyt älyllisen suhtautumisensa isoisältään Johann Lehreriltä, joka oli ollut professori ennen kuin lähti Saksasta siirtolaiseksi Amerikkaan.

Kimberlykään ei ollut sukunsa ainoa, jolla oli älyllisiä taipumuksia. Hänen suvussa oli äidin puolella Yalen retoriikan professori. Hänen isänsä iso-isoisä oli puolestaan kehittänyt yksinkertaisen laitteen, jolla saatiin sormin koskematta kuumat hylsyty pois tuliaseista. Se keksintö oli ollut Wolcottin suvun omaisuuden perusta. Siitä oli myös saanut alkunsa Kettering Arms -yhtiö, jonka pääjohtaja Kimberlyn isä oli.

”Koska aiot kertoa isällesi?” Kimberly kysyi.

”Huomenna.”

”Varmastiko?”

”Varmasti.”

”Hän ei taatusti ilahdu niistä uutisista”, Kimberly varoitti.

Jack kohautti harteitaan. "Se on hänen oma asiansa. Me olemme tehneet päätöksemme."

Jack etsi radiosta sopivan kanavan ja säätöi musiikin hiljaiselle sillä aikaa kun Kimberly pöyhi sängyn tyynyjä. He asettuivat uudelleen makuulle ja syleilivät toisiaan.

"Minä en ole kertonut sinulle isoisästä juuri mitään", Jack sanoi. "Sukumme nimi ei ole Lear vaan Lehrer, mikä on saksaa ja tarkoittaa opettajaa. Isoisä oli Saksassa uskontotieteiden professori. Oppinut mies, intellektuaalinen tahansa mittapuulla. Mutta hän oli myös vaikutusvaltainen rabbi. Vaikka hän oli nuori, häntä pyydettiin selittämään juutalaisten lakeja ja hänen päätökseensä tyydyttiin. Vuonna 1888 hän pakeni Saksasta, koska Preussissa oli yleinen asevelvollisuus ja hän pelkäsi, että hänet kutsuttaisiin palvelukseen. Voitko kuvitella professoria ja rabbia korvakiehkuroineen, sotamiehenä Preussin armeijassa? Isoisä ei voinut. Hän jätti kotinsa ja kotimaansa mieluummin kuin asettui sille vaaralle alttiiksi. Ja Amerikassa hänestä tuli lopulta romukauppias, niin kuin hän itse sanoo."

"Vanhojen tavaroiden kauppias", Kimberly ehdotti.

"Romukauppias. Hän ei saanut täällä työtä opettajana, koska ei puhunut englantia. Joten hän hankki jostain työntökärryt ja ryhtyi romukauppiaksi. Mutta hän teki helvetin paljon rahaa. Nyt isä on liikkeen johdossa."

"Laivahajottamon", sanoi Kimberly. "Minun isäni otti selvää Erich Learista."

Jack nyökkäsi. "Laivahajottamo tarkoittaa vain sitä, että romurautaa myydään tuhannen tonnin erissä. Kun isoisä jäi eläkkeelle, hommasta katosi viimeinenkin säädyllyisyyden hiven. Isä ei esimerkiksi salli ammattiyhdistystoimintaa. Niin kuin Henry Fordilla,

hänelläkin on palkoissaan roistoja, jotka estävät väkivalloin työläisiä kokoontumasta.”

”Minä - Piruvie, Jack! Sinä sekoitat minun ajatukseni. Miten sinä luulet, että me voisimme keskustella vakavasti yhtään mistään, jos sinun kullisi on pystyssä kuin laivan masto?”

Jack virnisti kun Kimberly tarttui hänen penikseensä, painoi päänsä ja suuteli sitä nopeasti ja hellästi. ”Sinun täytyy luvata tehdä se ainakin kahdesti”, Kimberly sanoi pahankurinen pilke silmäkulmassaan. ”Ensimmäisellä kerralla sinulta tulee ennen kuin se on edes kokonaan sisällä.”

”Sitä sanotaan ennenaikaiseksi siemensyöksyksi.”

”Mitä sitten? Toisella kerralla se ei enää ole ennenaikainen. Tai kolmannella. Sinä et saa lopettaa, ennen kuin minäkin laukean.”

Jack virnisti. ”Sovittu. Minä alan harjoitella sitä.”

He eivät enää käyttäneet kondomia, koska olivat päättäneet hankkia lapsen. Vasta pari päivää sitten Kimberly oli kuullut lääkäriltään tulleensa juuri raskaaksi. Vaikka Kimberly oli siro ja Jackin kulli mahtavan kokoinen, he olivat huomanneet sen mahtuvan kokonaan hänen sisäänsä, vaikka Jackin pitikin aloittaa yhdyntä hitaasti antaakseen hänen emättimelleen aikaa avautua. Jack työntyi sisään pienen matkaa ja sitten vähän lisää. Kimberly ähkäisi, mutta nyökkäsi sitten. Jack aloitti lyhyet työnnöt ja hetken kuluttua hän oli kokonaan Kimberlyn sisällä. Heidän vatsansa läjähtelivät yhteen Jackin työnnellessä ja Kimberlyn kohotellessa lantiotaan.

Kävi kuitenkin niin kuin Kimberly oli ennustanut. Jack sai hyvin nopeasti niin voimakkaan orgasmin, että kimaltelevaa siemennestettä tulvi Kimberlyn reisille.

”Minä teen meille uudet drinkit ja jatketaan sitten”, Jack mumisi.

Jack oli kaatamassa viskiä kun ovelta kuului koputus.

Hän meni ovelle ja kysyi: "Kuka siellä?"

"*Grossvater!* "

Kimberlykin kuuli sen. Hän hyppäsi sängystä, heitti Jackille tämän laivastonsinisen aamutakin ja veti oman oranssin silkki-aamutakkinsa ylleen.

Jack avasi oven. "*Willkommen, Herr Professor.*" Hän oli jo vuosikausia kutsunut isoisäänsä professoriksi, koska tiesi sen miellyttävän vanhusta.

Johann Lehrer antoi katseensa kiertää ympäri hotellihuonetta. Hän hymyili, vaikka sen huomasikin vain hänen silmistään. "Pelkään pahoin, että minä ... keskeytin teidät", hän sanoi.

Kimberly kietoi aamutakkia tiukemmin ympärilleen, mutta onnistui vain paljastamaan enemmän kuin takin roikkuessa väljästi.

"*Ach so ...* " sanoi Johann Lehrer. "No, te ehditte kyllä vielä. Toivottavasti teille tulee vielä monia, monia tilaisuuksia, jolloin edes harhailevat ajatukset eivät häiritse teitä."

"Maistuisiko ryyppy, *Herr Professor?*"

"Pieni vain."

Jackin kaataessa drinkkiä Kimberly pakeni kylpyhuoneeseen ja palasi yllään froteekylpytakki. Se ei jäänyt Johann Lehrertilä huomaamatta ja Kimberlyn häveliäisyys sai hänet hymyilemään entistä leveämmin.

Aina tavatessaan isoisänsä Jack yllättyi ja huolestui, sillä tämä tuntui vanhenevan yhä kiihtyvällä nopeudella. Vuosi vuodelta Johann Lehrer oli lyhentänyt henkseleitään ja nyt housut näyttivät olevan jo melkein kainaloissa asti. Hänellä oli yllään sama puku kuin illallisella, vaaleanharmaa jossa oli ohuet mustat raidat. Ennen vanhaan hän ei olisi ottanut hattua päästä jos

hänellä ei ollut mukanaan patalakkia, mutta nyt hän paljasti epäröimättä paljaan, maksaläikkien peittämän kaljunsä. Hänen silmänsä olivat vetiset ja huulet värisivät.

Kimberlyn vaatimuksesta hän istuutui huoneen parhaaseen nojatuoliin. "Minä en häiritsisi teitä jos minulla ei olisi asiaa", hän sanoi. "Sinä olet hyvä tyttö. Minun vanhin pojanpoikani on nainut hyvään *goy*-sukuun. Minä olen tutkinut sukusi historiaa. Tiesitkö, että yksi esivanhemmistasi oli kaupustelija, joka ajoi vankkureilla maata ristiin rastiin myymässä pannuja ja kattiloita, Raamattuja ja kalentereita, hattuja ja kenkiä? Myöhemmin suvustasi tuli asetehtailijoita. Äitisi puolella suvussasi on Yalen professori. Onko Jack kertonut, että minäkin olin ennen professori?"

Kimberly nyökkäsi. "Kyllä. Hän kertoi siitä."

"Jack on kuullut minun tarinani niin moneen kertaan, että hän on jo kyllästynyt siihen. Ehkä sinä et ole vielä kyllästynyt. Kun minä tulin Amerikkaan, minä aloitin lumppurina. *Der Herr Professor* Lehrer työntämässä kärryjä! Sitten minä hankin hevoskärryt ja aloin kerätä romurautaa. Romua! Mutta tiedätkö ... Kun kerää vähän romua, on romukauppias. Kun sitä kerää paljon, on yrittäjä! Lehrer Salvage Company! Nyt kun me ostamme vanhoja laivoja saadaksemme romurautaa, yhtiömme onkin laivahajottamo. Mutta se on sama asia. Me olemme yhä romukauppiaita. Lapset eivät kuitenkaan halua enää jatkaa samalla alalla. Jackin veli on ryhtynyt elokuvaalalle! Minä toivoin ennen, että nuoremasta pojanpojastani tulisi rabbi tai opettaja. Mutta ..." Vanhus pudisti päätään.

"*Grossvater ...*"

"*Ja, ja, ja. Kimberly ... Shiksa ...* Sinä olet hyvä vaimo pojanpojalleni. Mutta hänen tarvitsee vielä itsenäistyä.

Poikani Erich on hyvä mies. Mutta hän luulee voivansa määrätä Jackin elämästä. Hän ei ole juurikaan kiinnostunut Robertin tekemisistä. Mutta Jackin hän haluaa jatkavan perheyrytyksessä romukauppiaina. Se ei sinua miellytä, vai kuinka, *shiksa?* No, miksi miellyttäisikään? Ei hieno tyttö Bostonista halua miehestään romukauppiasta.”

”Ei teidän ammatissanne ole mitään halveksittavaa, *Herr Professor*”, sanoi Kimberly. Hän osasi ääntää saksaa virheettömästi, vaikka hänen sanavarastonsa olikin pieni. *”Ich bin in Boston geboren. Das ist richtig. Aber - ”*

”Ei meidän tarvitse pyydellä mitään toisiltamme anteeksi, Kimberly. Minä pidän sinusta.”

”Danke schön, Herr Professor.”

”Minä tulin siihen tulokseen tänä iltana. Erich puolestaan aikoo taivutella teidät molemmat tahtoonsa. Hän ei estellyt lainkaan kun Robert halusi ryhtyä elokuva-alalle, vaan jopa auttoi häntä jonkin verran. Mutta Robert on kuopus. Sinä, Jack, olet esikoinen. Erich haluaa sinusta - ”

”Minä en suostu siihen, Grossvater!”

”- liikkeen jatkajan, ensin sinä saisit opetella alan ja sitten aikanaan ottaisit liikkeen johtoosi.”

”Aikanaan”, Jack mutisi happamasti.

Vanha mies pudisti päätään surullisena. ”Jos nyt elät niin pitkään.”

”Minä en halua elää hänen määräysvaltansa alla”, sanoi Jack.

”Et niin”, sanoi Johann Lehrer. ”Joten minä annan sinulle vaihtoehdon, Jack. Minä uskon, että sinä osaat valita oikein.” Hän otti takkinsa taskusta kirjekuoren ja ojensi sen Jackille. ”Tämän avulla sinulla on mahdollisuus valita. Isoäitisi perinnön kanssa sen pitäisi riittää. Pane rahat talteen ennen kuin isäsi saa tietää niistä. Hän voi

vaikka yrittää saada minut holhoukseen, koska olen tullut vanhuudenhöperöksi.”

Jack vilkaisi kuoressa olevaa shekkiä. ” *Grossvater!*”

Johann Lehrer nousi tuolistaan ja syleili Kimberlyä. ”Pidä Jackista hyvää huolta. Mies ei pärjää ilman hyvää naista. Minä uskon, että sinä olet hyvä nainen, sievä pikku *shiksa*.”

Vanhus meni ovelle ja antoi Jackin suudella kättään ennen kuin astui käytävään ja sulki oven perässään.

Kimberly kiiruhti Jackin luo. ”Hyvä luoja, Jack! Kuinka paljon?”

”Saman verran kuin isoäidin perintö. Puoli miljoonaa dollaria.”

Kimberly kirkaisi. ”Voi hyvä luoja! Sehän on yhteensä miljoona! Me olemme rikkaita! Me voimme elää koko loppuelämämme niillä rahoilla. Sinun ei tarvitse tehdä lainkaan työtä!”

Jack kallisti päätään. ”Kyllä minun tarvitsee. Me saamme vielä suuria aikaa. Isäsi tarjoamalla avulla me pääsemme alkuun. Minä en halua kuolla ikävystymiseen, Kimberly. Etkä sinäkään tosissasi halua olla toimettomana.”

Kimberly työnsi kätensä Jackin aamutakin sisään ja tarttui hänen kulliinsa. ”Jos miehellä on tällainen, hän ei koskaan pääse ikävystymään”, Kimberly sanoi. ”Eikä myöskään hänen naisensa. Ja hän saa varmasti paljon aikaa.”

Jack nauroi. ”Jatketaan harjoituksia. Vaikka ei minulla ole mitään tällaisia keskeytyksiä vastaan!”

Vuonna 1931 Erich Lear oli 46-vuotias. 20 vuotta aiemmin hän olisi voimakkaine kuoppaleukoineen ja lainehtivine kiharoineen kelvannut malliksi niihin Charles Dana Gibsonin piirroksiin, joissa komeat miehet

vikittelivät kauniita tyttöjä. Mutta se aika oli jo ohi. Learin suvun miesten kaljuuntuminen alkoi jo varhaisella iällä ja Erichin tapauksessa se oli lisäksi käynyt nopeasti. Aaltoilevien hiusten paikalla oli enää kiiltävä, sipulimainen kalju. Kaulan iho oli alkanut roikkua ja pehmensi ennen niin vahvaa leukaa. Mutta tummat silmät olivat yhä läpätunkevat ja niiden lämmin, ystävällinen katse saattoi hetkessä muuttua kiukkuiseksi tuijotukseksi. Hänen suunsa ei ollut menettänyt aistillisuuttaan ja hän poltti edelleen Marsh Wheeling -sikareita: ohuita ja halpoja ja väkevän hajuisia.

Tutustuttuaan uuteen miniäänsä illallisella hän tapasi Jackin seuraavana aamuna toimistossaan. Hän viittoi Jackin istumaan sohvalle. Itse hän istuutui kirjoituspöydän taakse valtavaan mustaan nojatuoliin, jonka tarkoitus oli ottaa vierailijoilta luulot pois. Hän sytytti sikarin. Mustan kaksirivisen puvun rinnustaa juovitti jo edellisen sikarin tuhka.

Jack istuutui.

”Minun oli jo eilen illalla tarkoitus vaihtaa kanssasi kahden kesken pari sanaa uudesta vaimostasi, mutta siihen ei tullut tilaisuutta. Vaikka tuskin minun tarvitsee kertoa sinulle, etten ollut lainkaan mielissäni kun sinä kerroit aikovasi naida *shiksan*. Ja vielä Bostonista. Mitä vikaa meidän omissa naimaikäisissä tyttöissämme on? Minulla oli mielessä pari tyttöä, joita olisin halunnut sinun harkitsevan – runsaslihaisia, isotissisiä tyttöjä, jotka ovat oppineet äideiltään, millainen hyvän vaimon pitää olla. Tämä sinun valintasi ... no, hän on laiha. Lisäksi hän on älykäs – ehkä liiankin älykäs. Eilen illalla hän sanoi sinulle vastaan kaksi kertaa.”

”Kimberly onkin älykäs. Minä kunnioitan hänen mielipiteitään. En ole aina samaa mieltä hänen kanssaan,

enkä aina hyväksy hänen mielipiteitään, mutta minä kunnioitan niitä.”

Erich Lear heilautti oikeaa kättään väheksyvästi. ”Sillä ei ole merkitystä. Minä haluan tietää, millainen vaimo hänestä tulee? Minä olisin halunnut sinulle vaimon, joka osaisi kunnioittaa miestä, niin kuin äitisi kunnioitti minulla. Tämä *goy* Bostonista ei kunnioita ketään – ei sinua, ei minua, eikä ketään muutakaan. Onko hänestä mihinkään sängyssä? Ottaako hän sinulta suihin? Naisen täytyy oppia imemään munaa – ja pitämään siitä.”

”Minä toivoisin, että edes yrittäisit puhua kunnioittavasti vaimostani”, Jack sanoi vakavana.

”Kunnioittavasti ... Jos sinä aloitat tuon, niin saat kunnioittaa häntä koko loppuikäsi. No, tehty mikä tehty. Kim on varmaan ihan hyvä vaimo. Ainakin hänestä voidaan tehdä sellainen.”

”Ole hyvä, äläkä enää kutsu häntä Kimiksi, niin kuin eilen illalla. Hänen nimensä on Kimberly, eikä hän pidä siitä, että häntä kutsutaan Kimiksi.”

”Hän on siis jo ehtinyt opettaa sinulle, mistä pitää ja mistä ei! Entä tietääkö hän, mistä sinä pidät tai et pidä?”

Jack päätti yrittää keventää keskustelua ja veti suutaan hymyyn. ”Ainakin minulla on jotain, mistä hän pitää”, hän sanoi.

”Niin, voin kyllä kuvitella. Me emme äitisi kanssa lakanneet koskaan hämmästelemästä sitä. Mitä muuta hän sinussa kunnioittaa?”

Jack huokaisi äänekkäästi. ”Kuinka niin? Mitä sinä oikein ajat takaa?”

Erich imi sikariaan ja puhalsi ilmaan paksun sinisen savupilven. ”Oletko koskaan kuullut Erie-nimisestä laivasta, entiseltä nimeltään Kaiserin Luise? Siitä saadaan talteen noin 45 000 tonnia terästä sekä kilometrikaupalla lyijy- ja kupariputkea, ja muuta

sellaista. Mutta ei siinä vielä läheskään kaikki. Laivassa on upea sisustus, tonneittain tammiparkettia, kristallikruunuja, kullattuja kylpyhanoja, hissejä, portaikkoja ja niin edelleen. Ennen vanhaan minulla ei ollut mitään käsitystä tuollaisen tavaran arvosta ja se jäi kaikki alihankkijoille. Mutta tähän hommaan me emme ota tarjouksia alihankkijoilta. Siitä tulee sinun vastuualueesi. Sinä saat tutkia laivan ja tehdä inventaarion sekä jälleenmyyntiarvion. Sinä olet saanut Harvardissa niin hyvän koulutuksen ja tottunut Bostonissa niin hienoon elämään, että osaat erottaa mikä on arvokasta ja mikä pelkkää roinaa. Sinun hommasi on siis korjata vanhoista matkustajalaivoista aarteet talteen, löytää tavaroille ostaja ja myydä ne. Jos kerran romukauppiaina olo on arvosi alapuolella, sinä voit olla antiikkikauppias.”

”Isä -”

”Minä teen sinusta varatoimitusjohtajan. Minä maksan tuhat dollaria viikossa ja hankin sinulle sihteerin, joka sekä nai että ottaa suihin. Ensin sinun pitää löytää itsellesi koti ja asettua taloksi. Mutta sitten sinä saat nousta siihen laivaan ja - ”

”Isä! Minä en tule sinulle töihin - en varatoimitusjohtajaksi tai miksikään muuksi. Minulla on aivan toisenlaisia suunnitelmia.”

”Ai? Mitä suunnitelmia ne mahtavat olla?”

”Minä ostan radioaseman.”

Erich tuijotti sikariaan hetken aikaa ja heitti sen sitten huoneen poikki, missä kipinät saivat maton savuamaan kahdesta kohtaa. Jack ei noussut polkemaan tulta sammuksiin; hän istui rauhallisena paikallaan ja katseli isäänsä tämän kaataessa matolle kannullisen vettä.

”Sinulla ei ole rahaa ostaa radioasemaa”, Erich nurisi.
”Jos tulit tänne pyytämään lainaa - ”

"Minulla on rahat."

"Isoäitisi perintö. Aiotko sinä käyttää kaiken omaisuutesi - "

"Ei minun tarvitse. Harrison Wolcott perustaa yhtiön, joka ostaa aseman. Hän antaa osan yhtiön osakkeista Kimberlylle ja minulle, sekä etuosto-oikeuden hänelle jääviin osakkeisiin."

"Aiotko sinä mennä appiukollesi töihin? Mikä mies se sellainen oikein on?"

"Mikä mies minä olisin jos tekisin töitä sinulle?" Jack kysyi.

"Sinä olisit yhtiön perustajan poika, joka valmistautuu ottamaan ohjat käsiinsä kun aika koittaa!"

"No, minä aion ottaa radioaseman ohjat käsiini heti paikalla. Ja ostan ehkä lisää asemia jos saan tämän kannattamaan."

"Radio! Ihan niin kuin veljesi - "

"Minä tiedän. *Luftmensch*. No, Bob onkin hölmö, mutta jopa Bob ymmärtää, että on parempia asioita kuin romukauppa."

"Romukauppa kelpasi kyllä *Der Herr Professor* Lehrerille, mutta - ahaa, minä ymmärrän. Se ei kelpaa Bostonin Wolcotteille, eikä vuoden 1929 kauneimmalle debytantille. Aivan niin, minä tiedän kyllä ne jutut. Vaikka se lutka varmaan luuleekin, ettei romukauppias edes tiedä, mitä debytantti tarkoittaa."

"Sinä kutsuit vaimoani lutkaksi viimeisen kerran."

"Minä kutsun häntä miksi haluan!"

Jack nousi seisomaan. "Hyvästi, isä."

Erich nosti leukansa pystyyn. "Poika ... käske sen *shiksan* painua vittuun!"

"Isä, hän odottaa minun lastani."

Erichin silmät salamoivat hänen katsoessaan poikaansa. "Jos sinä lähdet nyt, takaisin ei ole tulemistä!"

”Hyvästi, isä.”

2

Heidän uusi kotinsa ei ollut suuri, mutta talo oli vanha ja tyylikäs. Jack ja Kimberly olivat siitä ylpeitä. Punatiilinen rivitalo, jossa oli kuusi asuntoa, sijaitsi Chestnut Streetillä, lähellä kveekarien kokoustaloa. Talo oli rakennettu vuonna 1832 avioliiton yhdistämille Hallowell- ja Lowell-nimisille perheille, jotta vanhempien ei tarvinnut erota lapsistaan ja näitä saattoi samalla kätevästi valvoa. Sadan vuoden tuulet ja sateet – sekä rehottava muratti, jota piti harventaa aina silloin tällöin – olivat pehmentäneet vanhan tiilitalon ankaria linjoja. Ja iltaisin jokaisella etuovella palavien kahden kaasulampun vihertävä hohde sai talon näyttämään viehättävältä ja kutsuvalta.

Talon huoneet olivat vaatimattoman kokoisia, mutta yltäkyläisesti paljolti antiikkihuonekaluilla sisustettuja. Kimberlyn äiti oli löytänyt talon ja sitoutunut heti ostamaan sen kalusteineen päivineen. Sillä aikaa kun Kimberly ja Jack olivat Kaliforniassa, rouva Wolcott oli hoitanut edesmenneen omistajan tavaroiden lajittelun, heittänyt pois vaatteet ja muut henkilökohtaiset tavarat ja antanut ammattilaisten puhdistaa ja kunnostaa huonekalut, verhot ja matot. Hän oli hankkinut taloon uudet patjat ja vuodevaatteet. Kahden syyspäivän ajan kaikki ikkunat oli pidetty auki, jotta talo tuulettuisi ennen kuin nuoripari palaisi asumaan sinne.

Kaikesta oli sovittu jo ennen Kalifornian matkaa, eikä Erichillä ollut minkäänlaista mahdollisuutta saada poikaansa jäämään Los Angelesiin.

Jack oli sijoittanut 60 000 dollaria isoäitinsä perinnöstä talon oston ja kunnostamiseen. Näin hyvällä paikalla olevalle hienolle talolle löytyi aina ostaja, oli sitten lama tai ei.

”Sinulle siis sopii, että me järjestämme joulujuhlat?” Kimberly kysyi istuessaan vuoteella katselemassa, kun Jack pukeutui iltaa varten.

”Kyllä. Ilman muuta.”

Kimberly aikoi kutsua juhliin enemmän vieraita kuin taloon mahtui yhdellä kertaa: vanhempansa, veljensä ja tämän vaimon, sisarensa ja tämän miehen, sekä joukon ystäviä ja tuttavvia. Kimberly tiesi, mitä teki. Osa kutsutuista jättäisi kuitenkin saapumatta. Jotkut eivät kerta kaikkiaan halunneet hyväksyä tai ymmärtää sitä, että Kimberly Bayard Wolcott oli nainut juutalaisen miehen – joka oli kaiken lisäksi jonkun kalifornialaisen romuparonin poika. Juhlat olivat haaste Bostonin seurapiireille.

Kimberly veti ylleen ruudinsinisen aamutakin ja lähti käytävän varrella sijaitsevaan kylpyhuoneeseen. Jack tiesi, että hän meni pesemään suunsa. Vain muutama minuutti sitten hän oli polvistunut Jackin eteen ottaakseen tältä suihin. Ja hän teki sen antaumuksella. Mutta sitä ei Erichin tarvinnut tietää.

”Kuinka kauan sinulla menee isän kanssa?” Kimberly kysyi palatessaan kylpyhuoneesta.

”Ehkä tunnin verran.”

Hän auttoi Jackia kiinnittämään paidan irtonapit. Frakki oli tarpeen, koska Jack oli menossa drinkille Kimberlyn isän kanssa kerhon baariin, jonka jälkeen he menisivät ulos illalliselle.

Kimberly koulutti Jackista herrasmiestä. Kosiessaan Kimberlyä Jack oli sanonut suoraan toivovansa, että tämä suostuisi tekemään hänestä arvolleen sopivan

aviomiehen, jollainen hän ei todellakaan vielä ollut. Kimberly oli puolestaan tunnustanut, että häntä kiehtoi ajatus päästä muokkaamaan miestä. Osaksi siitä syystä hän oli suostunut Jackin kosintaan.

Muut syyt Jack oli päätellyt itse. Hänellä oli jo kosiessaan ollut puolen miljoonan dollarin omaisuus ja hyvät tulevaisuudennäkymät. Kimberly näki, että hän oli paitsi rajattoman kunnianhimoinen, myös itsenäinen ja valmis hylkäämään kauhean perheensä. Mutta ennen kaikkea Kimberlyä kiehtoi Jackin kulli, niin kuin hän itse sitä nimitti. Hän väitti yhä, ettei ollut nähnyt muita alastomia miehiä, mutta Jack tajusi, että johonkin hänen oli täytynyt sitä verrata (taidemuseoiden patsaisiin?) koska tajusi sen olevan harvinaisen kokoinen.

Mutta oli vielä yksi syy, miksi Jack oli tehnyt niin suuren vaikutuksen tähän kaunottareen. Vaikkei sitä itse täysin tajunnutkaan, hän oli erittäin karismaattinen mies. Aina silloin tällöin hän huomasi, että hänellä oli poikkeuksellinen vaikutus ihmisiin, mutta hän ei osannut vielä tarpeeksi arvostaa harvinaista luonteenpiirrettään. Totuus kuitenkin oli, että ihmiset vaistomaisesti pitivät hänestä, ja hän oli jo alkanut miettiä, kuinka käyttää vetovoimaansa hyväkseen.

Kimberly oli joka tapauksessa suostunut mielihyvin kouluttamaan hänestä herrasmiehen. Aina se ei ollut niin mukavaa. Ei riittänyt, että hänen piti sonnustautua frakkiin, vaan hänen piti vielä uskaltautua kadulle yllään viitta, silkkihattu sekä keppi. Hän tiesi, että Kimberlyn isä ja kaikki muutkin miehet pukeutuivat kerholle mennessään samalla tavoin, mutta tunsu silti itsensä vaivautuneeksi sellaisessa varustuksessa.

Jack ymmärsi tullessaan hyväksytyksi Common Clubiin koska oli Harrison Wolcottin vävy-poika ja epäili, että hänen appiukkonsa oli tarvinnut vielä apuakin

saadakseen juutalaisen jäseneksi. Common Club ei missään tapauksessa ollut Bostonin hienoin herrakerho, mutta herrakerho kuitenkin ja sen jäsenille olivat Bostonin seurapiirien ovet avoinna.

Kävellessään pitkin katuja, joiden kiveys oli yhtä vanha kuin hänen talonsa, niin vanha että kadut olivat paikka paikoin liukkaat vuosikymmenien aikana kerääntyneestä sammaleesta, Jack huomasi ettei ollut kaupungilla ainoa frakkiin pukeutunut mies.

Päästyään kerholle hän jätti hattunsa, viittansa ja keppinsä säilytykseen ja nousi leveitä maton peittämiä portaita toiseen kerrokseen, minne baari oli siirretty kieltolain tultua. Virkavallan varalta alakerrassa oli nappi, josta sai hälytyskellon soimaan baarissa. Poliisien kiivetessä portaita drinkit ehdittiin kaataa viemäriin. Baarista ei löytyisi kuin inkivääriolutta tai limonadia siemailevia synkkiä miehiä.

Mutta poliisi ei koskaan ilmestynyt kerholle. Kieltolaki oli ehkä muuttanut tavallisten ihmisten juomatapoja keskilännessä, mutta Bostonissa oli tarvittu vain pientä hienosäätöä.

Harrison Wolcott odotti baaritiskillä edessään viski, johon oli lisätty hiukan sitruunamehua.

"Jack! Skottilaistako?"

Jack nyökkäsi. Baarimikko näki sen ja otti pullon baarin takana olevasta kaapista.

"Kuinka pikku äiti voi?"

"Kimberly voi oikein hyvin", Jack sanoi.

"Koska vauva tarkkaan ottaen syntyy?"

"Käsittääkseni huhtikuun puolivälissä."

"Hänen mahansa ei ole kasvanut paljoakaan", Harrison Wolcott huomautti.

"Voi olla, ettei hän kasvakaan kovin suureksi koska on niin pienikokoinen. Lääkäri ei halua hänen painonsa

kohoavan yhtään enemmän kuin on tarpeen.”

”No sitten ... ”

Harrison Wolcott oli miellyttävä ja itsevarma mies - entistäkin itsevarmempi, koska lama ei ollut koskettanut häntä juuri lainkaan. Vuosina 1914-19 hänen asetehtaansa Kettering Arms oli pyörinyt täydellä teholla ja liikevoitto oli ollut sen mukainen. Vuosina 1919-20 hän oli kaukonäköisesti supistanut toimintaa ja keskittynyt valmistamaan korkealaatuisia metsästysja tarkkuuskiväärejä. Lama ei juurikaan vaikuttanut niillä markkinoilla, mogulit ja magnaatit ostivat Kettering-kiväärejä melkein yhtä paljon vuonna 1930 kuin 1928.

Lisäksi Harrison Wolcott oli sijoittanut rahojaan useisiin vakavaraisiin kohteisiin. Hänen osakkeittensa myyntiarvo oli vain puolet siitä, mitä se oli ollut vuonna 1929, mutta hän uskoi sijoitustensa kannattavuuteen, eikä myynyt osakkeitaan.

Hän oli vasta 50-vuotias ja hänen tukkansa oli jo harmaantunut vaikka olikin pysynyt tuuheana ja sileänä. Hänen ihonsa oli punakka, silmät hailakan siniset, suu leveä ja leuka jykevä. Lyhyesti sanottuna, hän oli komea mies.

”Kuinka bridgetunnit sujuvat? Kimberlyn mukaan sinä olet oikea luonnonlahjakkuus.”

Jack virnisti. ”Kimberly liioittelee. Minä olen oppinut olemaan kaatamatta parini ässä.”

”En kysy, miten radioasemalla sujuu. Minä luotan siihen, että sinä kerrot sitten kun sinulle sopii.”

”Itse asiassa”, sanoi Jack, ”kaikki sujuu oikein hyvin, ainakin minun käsitykseni mukaan. Minä opin koko ajan jotain uutta radiotoiminnasta, mutta ihme kyllä siellä tuntuvat pätevän samat periaatteet, joista luin Harvardin kauppatieteellisessä.”

"Ainakin hupiohjelmasi on kasvattanut suosiotaan sen jälkeen kun sinä palkkasit sen tytön."

"Niin. Betty on todellinen löytö. Hän on luontainen koomikko. Oli hänen oma ajatuksensa väännellä sanojen merkityksiä."

"Minä nauroin katketakseni kun hän sanoi: 'Miten Alicelle voi muka tulla perheenlisäystä? Eihän hänellä ole edes perhettä!'"

"Me saimme tusinan verran kirjeitä ja puolisen tusinaa puhelinsoittoa, joiden mukaan se oli liian uskallettua", sanoi Jack.

"Oikeastaan minä halusin puhua siitä tutkimuksesta, jonka mukaan WCHS:llä on enemmän uskollisia kuuntelijoita kuin millään muulla radioasemalla Bostonissa. Mutta jos tutkimus on kerran Langdonin ja Lebenthalin tekemä, niin kai siihen on uskottava. Se on hieno juttu. Mainostajat - "

"Itse asiassa me huijasimme hiukan", Jack sanoi hymyillen viekkaasti. "Me palkkasimme Langdonin ja Lebenthalin vain hoitamaan itse kyselyn. Äänet me laskimme itse."

"Mutta sinähän toivotit mainostajat tervetulleiksi asemalle tutkimaan kyselylomakkeita."

"Alunperin me tulimme ääntenlaskennassa kolmanneksi. Joten me otimme puolet niistä äänestyslipuista, joissa kannatettiin muita asemia, ja työnsimme ne uuniin. Jäljelle jääneiden mukaan me olemme ensimmäisinä - ja ne äänestysliput ovat asemalla kaikkien halukkaiden tutkittavana."

"Entä Langdon ja Lebenthal ...?"

"Tekivät sen, mistä heille maksettiin. Heidän toimintansa oli täysin moitteetonta ja he toivat meille joka ilta säkillisen äänestyslippuja. Toistaiseksi kenenkään mieleen ei ole tullut kysyä, kuka laski äänet."

Wolcott rypisti kulmiaan. "Sinun on paras olla varovainen, poika. Tuollainen voi käydä vielä kalliiksi."

Jack hymyili. "Kuinka sitä sanotaan? Se ei pelaa, joka pelkää? Tuottavaa liiketoimintaa ei voi harjoittaa jos pelkää tai noudattaa sääntöjä pilkulleen. Olen minä jotain isältäkin oppinut."

"Kunhan huolehdit, ettei tieto vuoda."

"Vain kolme ihmistä tietää asiasta", sanoi Jack. "Sinä olet se kolmas."

Harrison Wolcott virnisti ja vinkkasi baarimikon täyttämään heidän lasinsa. "Minulla on tunne, että sinä pääset vielä pitkälle, Jack."

"Niin minä olen sen ajatellutkin."

Wolcott vilkaisi ympärilleen. "Jack ... on yksi asia, josta haluaisin puhua kanssasi näin kahden kesken."

Jack nyökkäsi.

"Hmm ... Kimberly on loistotyttö, mutta niin kuin itsekkin sanoit, hän on pienikokoinen. Voisi jopa sanoa hento. Hänen äitinsä ja minä olemme huolissamme hänen raskaudesta. Joskus pienikokoiset tytöt - no, sinä tiedät, mitä minä tarkoitan. Te ette ehtineet olla pitkään naimisissa ennen kuin hän alkoi odottaa lasta. Ja hyvä niin. Mutta toivoakseni sinä ymmärrät, että raskauden aikana miehen täytyy joskus luopua aviollisista oikeuksistaan, jottei tapahtuisi mitään vahinkoa."

"Minä ymmärrän kyllä."

Wolcott otti taskustaan käyntikortin ja laski sen vaivihkaa Jackin eteen baaritiskille. "Tässä on erään tytön puhelinnumero. Hänen hienotunteisuuteensa voit luottaa. Hänellä on hyvin pieni asiakaskunta, vain muutamia liikemiehiä. Valmistaudu maksamaan hänelle anteliaasti."

Jack työnsi kortin taskuunsa katsomatta sitä. "Minä arvostan tätä", hän sanoi. "Mutta tuskin minä tarvitsen hänen palveluitaan."

Jack ja Kimberly palasivat kotiin puoli yhdeltätoista. He olivat syöneet illalliseksi veristä paahtopaistia Charlesjoen pohjoisrannalla sijaitsevassa salakapakassa, jonka omistaja tarjoili vierailleen aitoa ja oivallista burgundinviiniä. Kimberly oli juonut puolitoista lasillista, vaikka olikin lopettanut alkoholin käytön melkein kokonaan raskauden ajaksi. Kimberlyn odottaessa sängyssä Jack viritti radion WCHS:n taajuudelle kuunnellakseen Copleyssa soittavaa tanssiorkesteria. Musiikki välitettiin puhelulinjoja pitkin lähetysasemalle ja sieltä eetteriin.

Jack riisui pyjamansa ja kävi makuulle. Kimberlyllä oli yhä yllään silkkiset pikkuhousut, sukkanauhaliivit ja sukat. He syleilivät ja kiihottivat toisiaan kunnes Kimberlyn posket punottivat ja hänen suutaan kuivasi.

"Mmm ... sinä haluat sitä, etkö haluakin?" Kimberly kuiskasi ja hymyili katsellessaan Jackin sykkivää erektiota.

Jack suhtautui vakavasti appiukkonsa aikaisemmin illalla esittämään varoitukseen. Vaikkei sitä Harrisonille kertonutkaan, hän ei ollut moneen viikkoon noussut Kimberlyn päälle, eikä työntynyt kokonaan tämän sisään. Lääkäri oli sanonut, että sitä oli parempi välttää. Kimberly oli pienikokoinen, ja vaikka se olikin epätodennäköistä, sikiö saattaisi vahingoittua jos he rakastelisivat liian kiihkeästi. He olivat kokeilleet erilaisia yhdyntätapoja, esimerkiksi koira-asentoa, mutta ne eivät olleet tuoneet täyttä tyydytystä.

Jack nyökkäsi. Hän halusi sitä. "Muruseni, suostuisitko minun vuokseni siihen kammottavaan rikokseen luonnonjärjestystä vastaan? Siitä ei taida olla sinulle paljoakaan iloa, mutta minulle se tuottaa mitä suurinta tyydytystä."

"Ai oikein kahdesti samana päivänä?" Kimberly kysyi hymyillen heikosti.

"Se ensimmäinen kesti vain hetken."

"Ja maistui valkosipulilta. Jos minun pitää imeä sinua, sinun pitää luopua valkosipulista."

"Vannon, etten enää koskekaan valkosipuliin. Toisaalta, pieni makuvaihtelu voisi - "

Kimberly pudisti päätään kärttyisästi. "Suklaata. Konjakkia. Lihaa ja burgundinviiniä. Mutta ei valkosipulia!"

"Se on siis sovittu."

"Hyvä on."

Kimberly painoi kasvonsa Jackin syliin ja alkoi nuolla tätä. Hän oli huomannut saavansa tämän laukeamaan nopeasti puristamalla peniksen tiukasti huuliensa väliin ja liikuttelemalla päätään edestakaisin. Mutta hän tiesi, ettei Jack aina halunnut laueta nopeasti.

Hän aukaisi silmänsä ammolleen ja pudisti päätään. "Tähän menee koko yö", hän kuiskasi.

Jack venytteli ja ummisti silmänsä. "Minun ei tarvitse olla asemalla heti aamusta", hän sanoi.

Kimberly laski päätään alemmas ja alkoi nuolla hänen kivespussejaan. "Jos minulle olisi sanottu kaksi vuotta sitten, että vielä jonain päivänä minä painaisin pääni miehen haaroihin ja nuolisin tämän palleja, minä olisin pitänyt puhujaa hulluna."

"Jos minulle olisi sanottu kaksi vuotta sitten, että Bostonin vuoden 1929 kaunein debytantti nuolee pallejani vuonna 1931, minä olisin pitänyt puhujaa hulluna optimistina."

"Äiti ja isä eivät kasvattaneet tyttärestään munanimijää."

"Kerro minulle rehellinen vastaus rehelliseen kysymykseen, kultaseni", sanoi Jack. "Oikeastaan sinä

pidät tästä, vai mitä? Ainakin vähän.”

Kimberly kohotti katseensa ja hymyili. ”No ... minä olen oppinut pitämään tästä. Ensimmäisellä kerralla minä uskoin oksentavani.”

”Minä muistan kyllä.”

Jack muisti elävästi kuinka oli epäröinyt ehdottaessaan sitä, pelännyt Kimberlyn loukkaantuvan, mutta pelännyt vielä enemmän tämän ajattelevan, että sellaista voisi ehdottaa vain irstas juutalainen Kaliforniasta, ei koskaan sellainen herrasmies jollaiseksi Jackin oli tarkoitus tulla.

Ensin Kimberly oli suudellut epävarmasti Jackin peniksen vartta, sitten rohkeammin harmaanpunertavaa terskaa. Hän oli kohottanut katseensa ja hymyillyt ujosti, ja Jack oli ehdottanut kuiskaten, että hän nuolisi penistä. Ja hän oli tehnyt niin.

Sillä ensimmäisellä kerralla Jackin saadessa siemensyöksyn Kimberly oli sulkenut suunsa tiukasti varmana siitä, että sperman maku olisi oksettava. Sitä oli lentänyt hänen huulilleen ja leualleen ja tippunut rinnoille. Ilman että Jackin oli tarvinnut ehdottaa sitä, hän oli ottanut pisaran sormenpäähänsä ja vienyt sormen kielelleen. Sitten hän oli nuollut sormensa ja nauranut.

Hän ei ollut oksentanut silloin eikä myöhemminkään. Kerran hän oli yökännyt painettuaan päätään liikaa ja otettuaan Jackia liian syvälle kurkkuunsa. Se oli opettanut hänelle, miten paljon hän kesti ja mihin piti lopettaa.

Vuoden 1929 ihanin debytantti. Kimberlyä ei ollut esitelty seurapiireille jokavuotisessa debytanttijuhlassa, vaan aivan omassa juhlassaan, johon oli kutsuttu 100 vierasta ja joka pidettiin Copleyssa, samassa juhlahuoneistossa kuin debytanttijuhat. Koko Boston oli seurannut juhlaa lumoutuneena, vaikka sitä pidettiin aikamoisena pröystäilynä. Juhlien kiinnostavuutta ei